

Balans (TangoLabTrilogy Part III)

DOOR FLOOR VAN ALPHEN

Wat is dat toch met die tango? Dat we er zo volkomen aan verslingerd raken of dat we er zo totaal genoeg van hebben? Dat we er zo geïnspireerd door raken en dan weer gefrustreerd? Dat we het bloedserius nemen en er maling aan hebben?

En neem nou al die verschillende stellige meningen die we er over de tango op nahouden. Niet alleen is er de emotionele ambiguïteit tussen haat en liefde, ook zijn er de ketens aan argumenten om van tango het een of het ander te maken. Het is improvisatie maar het is ook traditie, het is techniek, het is expressie, het is vrij en aan regels gebonden, eenvoudig maar complex, een onuitputtelijke bron en een dode muur met bloemetjesbehang. Het spreekt zichzelf tegen en bevestigt zichzelf. Voortdurend.

We kijken elkaar lang aan en verzuchten: kon het maar zonder die extremen. Telkens een beetje beteugelde passie. Maar we schrikken wakker uit onze mijmering: de tango onder controle zou pas de echte nachtmerrie zijn. Willen we met tango niet juist uit de sleur ontsnappen? Nou ja, wat voor mij geldt hoeft niet voor jou te gelden. Ieder een eigen tango, nietwaar? De ene intens wispelturig, de ander regelmatig. Dat het voor mij paradoxaal, logisch of dialectisch is, heeft te maken met welke van deze filosofische petten ik opzet. Vandaag denk ik aan het witte paard en het zwarte paard van Plato en Socrates. Dan ben ik de wagenmenner, die een edel, rationeel dier enerzijds en een woest, emotioneel beest anderzijds tegelijk in toom moet houden. Of eigenlijk ben ik die twee paarden. Met andere woorden, vandaag houd ik de tango in dichotoom, en slingert hij als ikzelf heen en weer tussen galopperende gedachten.

Dat geeft te denken... Als tango voor iedereen anders is, dan zegt wat wij beweren over de tango iets over onszelf en de manier waarop een ieder van ons tango vormgeeft. Strikt genomen bestaat er dan geen tango buiten de eigen mening en gevoelens erover. Maar hoe kunnen we het dan nog met elkaar over dezelfde tango hebben? Of erover leren? En hoe kunnen we dan nog samen dansen of musiceren? Tango maken we samen, sterker nog, tango komt voort uit saamhorigheid en brengt saamhorigheid voort. Het bestaat daar waar we wisselen van mening, en gevoelens met elkaar delen. In die dialoog zijn er jubelmomenten maar ook verschillen en conflicten, haat-liefdeverhoudingen en ambiguïteit. Wat is het dus met die tango? Het bevestigt onze interactieve natuur.

En als wij dan degenen zijn die tango maken tot wat het is of niet is, wat is tango dan?

We kijken elkaar aan en maken de balans op: de tango is evenwichtskunstenaar! ■